

CERKVENI GLASNIK

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Izhaja zadnjo soboto v mesecu. -- Posamezna številka stane s prilogo „Vera in Življenje“ 2.- Din.

Oče.

Kaj je lepšega kot urejeno družinsko življenje? Oče, mati in otroci v lepem medsebojnem razmerju, v krščanski ljubezni, v pravem strahu božjem, to je pesem zemeljske sreče, košček raja na zemlji. Koliko slišimo in beremo dandanes o tem, kako naj bi krščansko življenje prepojilo tudi sedanje družine, da s tem sreča in zadovoljnost zasije po naših domovih. In večina navodil je naslovljenih na matere. Res, matere so svetlo solnce vsake družine, so mučenice za srečo drugih. Težko in sveto nalogo izpolnjujejo v vsaki družini. A vendar je in ostane mož, oče, glava družine. Ni samo to očetova naloga, da zase in družino prisluži potrebnega denarja za vsakdanji kruh, ni oče samo za strašilo otrokom tedaj, kadar materina beseda nič več ne zaleže. Nikakor si pravega očeta ne moremo misliti samo s pipo in časopisom v naslonjaču ali samo s pravico do posedanja po gostilnah, veliko važnejša je njegova naloga v družini.

Pa, sme marsikateri oče vedeti kje se nahaja v večerih njegov sin, njegova doraščajoča hčerka? Ali more odločilno svetovati svojim otrokom pri važni izbiri poklica? Ali more ustaviti korak norčijam mode in uživanja, ki kvarijo njegove otroke in obremenjujejo njegove lastne skrbi? — Marsikje ne! V premnogih družinah so se te in podobne stvari, o katerih so včasih odločilno izrekli svojo besedo očetje, sedaj očetom izmaknile in odločitve so prešle na matere ali kar na otroke same. Kako je moglo do tega priti?

Družine so bile med vojsko doma brez očetov. Matere so stale na njihovem mestu in marsikje so na tem mestu tudi morale ostati, ker se oče iz vojske ni vrnil. — Poslov mož, gospodarjev, očetov, so se med vojsko žene oprijele. V delavnicah, na polju, v tovarnah, v izobraženih poklicih, povsod je stopila žena na mesto mož. Opravljala je njegovo delo in samozavestno je prevzemala njegove pravice v družini in družbi

sploh. Mlada dekleta, ki ravno v sedanji dobi postajajo matere, so med vojsko opravljala dela namesto moških in nekaj moškega je pač v njih ostalo.

Čas zadnjih let tudi ni značaja očetov utrjeval, ampak le rahljal. Ni to samo posledica vojnih let, ampak še veliko bolj odmev razmer po vojski. Številne organizacije, politika, delovne razmere, javno skrbstvo, postave, ki urejujejo delo in vse mogoče stvari, vse to je odvzemalo vpliv in opravila očetom.

Nihče ne sme tajiti važnosti raznih novodobnih naprav. Skupnost in red dosega uspehe. Posameznik je res kar ničla. A ničli se približuje včasih kar preveč tudi tisti, ki je nekoč bil določenemu krogu vse. Oče družini v današnjih razmerah ni več isto kot nekdanj vsled nadomestil razne vrste. Očetje so izgubili avtoriteto, zato pa tudi čut odgovornosti. Ni sicer pri nas še tako žalostno, kot je n. pr. v Rusiji, kjer se otroci javno odpovedujejo pokorščini starišem, a prave urejenosti v družinah pa ravno zato čisto ni, ker ni v družini avtoritete, ker ni očeta z vso veljavo.

Teh razmer v današnji družini se morajo zavedati predvsem očetje sami. In, na svoje mestu morajo očetje stopiti! Kako?

Najprvo morajo dobiti očetje veljavo s svojim lepim zgledom. Vsak oče bodi svoji družini zgled krščanskega življenja! Oče, ki izpolnjuje krščanske dolžnosti, bo zvesto izpolnjeval tudi vse dolžnosti do žene, otrok, družine sploh. Zvest izpolnjevalec vseh božjih in cerkvenih zapovedi naj bo sleherni oče, pa bodo tudi otroci vestno izpolnjevali četrto božjo zapoved!

Svoji družini naj bo glavar res oče. Treba je, da se tudi oče za svoje otroke zanima, da živi z njimi. Vse se puli danes za mladino. Razne družbe in mnogovrstna društva jo družini kar odtujujejo. Prvi načelnik, prvi predsednik, ki mu otroci morajo izkazovati spoštovanje in pokorščino, mora biti oče. Zato se pa mora za vse potrebe

svojih otrok zanimati, za njihove potrebe mora skrbeti ne samo z delom svojih rok, ampak predvsem s svojim očetovskim srcem!

Predvsem pa mora oče skrbeti za lepo in urejeno razmerje do svoje žene. Kjer vlada prava ljubezen med možem in ženo, tam kraljuje tudi pravo razmerje med stariši in otroci. V taki družini čuvata zakonca oblast drug drugega in otrokom je volja starišev vedno sveta.

Naj bi si družinski očetje večkrat izprašali svojo vest, če izpolnjujejo svojo nalogo v družini. Naj doženejo zakaj ne uživajo spoštovanja svojih otrok, ki ga zahteva sam Bog! Očetovske svoje dolžnosti naj pričnejo vestno in zgledno izpolnjevati, da bodo prišli kmalu do veljave in urejenosti v družini!

Sveta ura.

Jezus je svoji učenki sv. Marjeti Mariji razodel željo, naj bi ob četrtkih od 11. do polnoči opravljala sveto uro. To naj bi bila ura molitve za spravo in zadostovanje božjemu Srcu, ki je bilo na Oljski gori v svoji bolesti tako zapuščeno, to naj bi bila ponižna molitev, da Gospod pritegne ves svet na svoje Srce.

Svetnica je to naročilo zvesto izpolnjevala.

Zgledu sv. Marjete Marije so sledili tudi drugi. Letos so obhajali v Paray le Monialu stoletnico bratovščine svete ure, ki je združena z mnogimi odpustki.

Za popolni odpustek je treba, da že navedenemu namenu posvetimo eno celo uro molitve. Sveto uro lahko opravimo v cerkvi ali doma v sobi. Pri tem lahko klečimo, sedimo ali stojimo. Pečajmo se pa v tej uri predvsem s Kristusovim trpljenjem in Njegovo zapuščenostjo na Oljski gori. Primerno je, da molimo sv. križev pot, žalostni del sv. rožnega venca ali sploh kaj takega, kar je v zvezi z Gospodovim trpljenjem.

Po najnovejših določilih se ta sveta ura more opraviti od dveh popoldne v četrtek do solnčnega vzhoda v petek zjutraj.

Pobožnost svete ure so nekatere dobre osebe v Trziču že nekaj časa opravljale. Mnogi so se začeli zanimati za to lepo zadostilno pobožnost zlasti letos, ko je bila ta pobožnost enkrat v šmarničnem govoru razložena. V župnem uradu se je oglašalo vedno več prošenj, naj bi sveto uro pred

prvim petkom zvečer opravljali v naši župniji skupno v cerkvi.

Pa je bila za večer pred prvim petkom v avgustu skupna sveta ura oznanjena in še enkrat v cerkvi priporočena. Odziv je bil naravnost presenetljiv. Ob osmih zvečer so dobre duše, tudi moških precej, prihitele pred tabernakelj, v tolikem številu, da je v številnih cerkvenih klopih zmanjkalo prostora in so nekateri še stali. Vsakemu je minula ura pri molitvi in petju kar prehitro. Hvala Bogu!

Pred vsakim prvim petkom v mesecu bomo sedaj skupno sveto uro v cerkvi opravljali. Tedaj itak mnogi pridejo v cerkev, da opravijo sveto spoved. Še preje bomo te večere hodili v spovednico. Opravljali boste pa to pobožnost vedno sami brez duhovnika. Duhovniki imamo tedaj v spovednici posla.

Kdor hoče stalno opravljati sveto uro, naj se vpiše v Apostolstvo molitve, da bo vselej deležen popolnega odpustka. Vpisovanje se bo vršilo okoli prvega petka v septembru, kot bo oznanjeno v cerkvi.

Koliko nočnih ur je posvečenih povsod, tudi v naši župniji, grehu! Pridružimo se onim, ki opravljajo po vsem svetu sveto uro, da bo božja milost z nami! —

V. Kragl:

Mlajši, učimo se . . . !

Prva, ki sta se odzvala „Glasnikovi“ prošnji za sodelovanje k proslavi slavni Tržičanov in k osnovitvi tržiškega muzeja, sta bila starosta naše stovenske inteligence častita zlatomašnika Jožef Lavtižar in Janez Molj — oba nekdanja tržiška kaplana.

Preč. g. Jos. Lavtižar, duhovni svetnik in župnik v Ratečah pri Kranjski gori, znamenit potopisec in glasbenik je takoj, ko je prejel zadnjo številko tržiškega „Glasnika“ pismeno izrazil svoje mnenje v kratkih stavkih: „Rad se pridružim Vašim sotrudnikom. Ob priliki kaj pošljem v to svrhu. Veseli me, da ste se poprijeli tako lepega dela. Le pogum in vztrajnost!“

Preč. g. Janez Molj, vpok. župnik Sostra in še vedno — že 15 let — vnet in požrtvovalen delavec v vinogradu Gospodovem v Trzinu, mi je takoj po sprejemu zadnje Glasnikove številke pisal tako ljubeznivo pismo o svojih spominih na Tržič, da vsled ginjenosti nisem mogel prikriti solz v svojih očeh, ko sem list prebral, ravno ko sta bili pri meni na obisku neka gdč. učiteljica s

svojo gospo mamo. Ko sta me vprašali po vzroku solznih oči, sem jima podal pismo g. Janeza in ko sta ga prečitali, sta rekli: „Skoda, da tega blagega gospoda ni tukaj, takoj bi mu poljubili roko v znak spoštovanja do njegovega plemenitega srca“. Pismu je blagi g. zlatomašnik pridejal svojo sliko, posneto, ko je 27. 7. 1927 obhajal svojo zlato sv. mašo. Tej sliki pa je priložil še sličico mojega očeta, slikanega z mojo materjo, ki me kot enoletnega otročiča drži v svojem naročju. Glede te slike pa je g. zlatomašnik pripisal v pismu pripombo: „Zadnji-krat sem Vas videl na Brezjah takega kakor ste na priloženi sliki. Rad bi, da bi mogla kdaj skupaj priti, da bi Vas tudi osebno spoznal kot edinega potomca mojih iskrenih prijateljev — Vaših prezgodaj umrlih staršev. To sliko Vaše ljube mi družinice sem hranil dolga leta (46 let) kot dragocen spomin dragih mi prijateljev. Moj čas se bliža h koncu, zato jo pa izročim v Vaše roke, kamor spada“. Oh, blagi g. zlatomašnik, tisočkratna Vam zahvala za Vašo plemenitost!

Ob priliki romanja naših Štajercev dne 4. in 5. avg. na Brezje, sem pohitel osebno se zahvalit obema gg. zlatomašnikom za njihovo naklonjenost za Tržič. G. Lavtižar mi je za tržiško muzejsko knjižnico izročil številna svoja potopisna in glasbena dela. Prepotoval je namreč že skoro ves svet in spomine na ta pota izdal v svojih knjigah: „V 5 letih okrog sveta“, „Med romanskimi narodi“, „Pri severnih Slovanih“, „Spomini“, „Zgodovina župnij in zvonov v dekaniji Radolice in Kranj“. Izmed Lavtižarjevih glasbenih del je na naših odrih posebno priljubljena njegova „Mlada Breda“. Gospod Lavtižar je oni vztrajni in neustrašeni popotnik, ki se letos kot 79 leten starček ni zbal napornega pota, da je v letošnjem majniku pohitel na mednarodni evharistični kongres v Kartagino kot edini zastopnik Slovencev; popis te velik evharistične slovesnosti bo kmalu izdal v tisku.

Prav tako čvrst in čil je tudi g. zlatomašnik Molj, ki se je zelo razveselil, da me je mogel po dolgih 46 letih zopet videti! Pripovedoval mi je premnogo tržiških zanimivosti in čuditi sem se moral njegovemu čudovitemu spominu! Marsikaj teh spominov bom z veseljem še priobčil v našem „Glasniku“.

Tržičani! Spominjajte se v svojih molitvah nekdanjih svojih dušnih pastirjev, blagih gg. zlatomašnikov Molja in Lavtižarja in prosite, da bi jih ljubi Bog še mnogo let ohranil tako čvrsta in delavna!

To in ono.

Naš novi škof, presvetli in premilostni gospod dr. Gregorij Rožman se je rodil v Šmihelu pri Pliberku dne 9. marca 1883. V duhovnika je bil posvečen v Celovcu 21. julija 1907. Doktor bogoslovja je postal 27. junija 1912. Profesor cerkvenega prava je bil od 25. septembra 1913 na bogoslovnem učilišču v Celovcu, od 27. avgusta 1920 pa na teološki fakulteti ljubljanskega vseučilišča. Za koadjutorja ljubljanske škofije je bil izbran 17. marca 1929, posvečen pa 14. julija 1929. Škof ljubljanski je postal 1. avgusta 1930. Naj božji blagoslov spremlja njegovo delo!

Novi maši sta potekli zelo svečano. Prekrasno okrašena cerkev, lepo petje in obilna mera naklonjenosti, vse to je zopet pokazalo, da Tržič ljubi duhovnike. G. novomašnik Gande je bil dekretiran za kaplana v Tržišče, g. Sedej pa v Radeče pri Zidanem mostu. Bog z njima!

Misijonski teden je prinesel lepo svoto Din 3200. Polovico bo izročena družbi za širjenje vere, polovico pa apostolstvu sv. Cirila in Metoda. Bog povrni darovalcem in nabiralkam!

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa je bilo letos nabranega Din 900. Znesek je bil poslan v Ljubljano, kjer vodstvo pre-skrbuje revne cerkve s potrebno cerkveno obleko.

Poprava znamenja pred mostom v spodnjem koncu in naprava novega križa pod župniščem je stala skupno Din 8.271.40. V župni pisarni je bila zbrana svota čez 4000 Din, ostalo je pa pokrila pušca v cerkvi, ki je bila, po oznanilu, v ta namen maja in junija obilnejša.

Petdesetletnico rojstva je obhajal 23. julija visokorodni gospod veletovarnar in patron tržiške župnije Gassner Andrej. Velikega dobrotnika naše cerkve in Vincencijeve konference naj ljubi Bog ohranja!

Oltar kapelice na Skali je okusno prenovila gdč. učiteljica Julči Berlanova, sestra č. sestre Fidelije. Požrtoválnost poplačaj Bog!

Pri cerkvi sv. Jurija so zlikovci že ponovno onesnažili kapelico poleg cerkve in na križišču pod cerkvijo. Povračilna ura pa ne uide!!

Širite „Cerkveni glasnik“!

Oznanila za september.

1. **Sv. Egidij.** Ob 8. uri sv. maša pri Sveti Ani.
5. **Prvi petek v mescu** z obično pobožnostjo. Na predvečer od osmih do devetih skupna molitev svete ure v župni cerkvi.

6. **Rojstni dan prestolonaslednika Petra.** Ob 8. uri sv. maša in po sv. maši predpisane molitve.

7. **XIII. nedelja po Bink., angelska in prva nedelja v mesecu.** Pred šesto sv. mašo, ki je z blagoslovom, je skupno sv. obhajilo za može in fante. Ob 8. uri je sv. maša za čevljarske pomočnike, združena z običajnim darovanjem.

8. **Rojstvo prebl. Device Marije,** nezapovedan praznik. Službe božje kot ob nedeljah.

12. **Ime Marijino.** Ta dan in v osmini je mogoče prejeti popolne odpustke. Pogoji: prejem sv. zakramentov, navzočnost pri sv. maši in molitev po namenu sv. očeta. Te odpustke je mogoče nakloniti tudi trpečim dušam v vicah.

14. **XIV. nedelja po Binkošti in praznik povzsanja sv. Križa.** Službe božje kot navadno.

15. **Praznik Marije sedem žalosti:**

17., 19., 20. **kvaterni dnevi.** V petek strogi post, v sredo in soboto le pritriganje v jedi.

21. **XV. nedelja po Bink. in god sv. Matevža.** Obenem kvaterni nedelja. Od devetih do desetih pred izpostavljenim Najsvetejšim ura molitve za duhovnike. Pred cerkvijo pušca za reveže Vincencijeve konference. Popoldne sv. križev pot in litanije vseh svetnikov.

17. **Sv. Kozma in Damijan.**

28. **XVI. nedelja po Bink.** Službe božje kot vsako nedeljo.

29. **Sv. Mihael nadangel.** Ob šestih orglana, farna sv. maša.

Shodi cerkvenih organizacij.

III. red: shod 7., vesoljna obveza 8. in 17. Dekliška Marijina družba: shod in skupno sv. obhajilo 28.

Marijina družba za žene: shod in skupno sv. obhajilo 8.

Fantovska Marijina družba: shod in skupno sv. obhajilo 7.

Sveta maša na Kofcah: 8. ob desetih.

Šolska sv. spoved: za meščansko šolo: 13., za dečke osnovne šole: 20., za deklice osnovne šole: 27. Vedno popoldne ob treh. Sv. obhajilo drugo jutro po osmi sv. maši.

Župnijska kronika za junij in julij.

Junija v naši župniji rojenih: 15.

Julija v naši župniji rojenih: 13.

Junija v naši župniji poročeni:

1. **Zadnikar Janez,** delavec v predilnici, Tržič 186 in **Kavar Katarina,** delavka, Sv. Ana 34, poročena 8. junija.

2. **Markič Ignacij,** čevljar, Retnje 27 in **Stegnar Pavla,** delavka, Tržič 10, poročena 8. junija.

3. **Lunar Franc,** delavec, Slap 86 in **Meglič Jožefa,** delavka, Dolina 117, poročena 21. junija.

4. **Remih Martin,** mizar, Tržič 204 in **Klofutar Marija,** delavka, Tržič 204, poročena 28. junija.

Julija v naši župniji poročeni:

1. **Langus Janez,** delavec, sv. Ana 34 in **Grašč Ana,** delavka, Sv. Ana 34, poročena 6. julija.

2. **Blažič Matevž,** delavec, Kovor 16 in **Pogačnik Marija,** delavka, Slap 91, poročena 13. julija.

3. **Tišler Ignacij,** čevljar, Tržič 30 in **Dermastija Ana,** delavka, Tržič 241, poročena 26. julija.

4. **Majer Radoslav,** čevljar, Tržič 30 in **Krušnik Marija,** delavka, Tržič 241, poročena 26. julija.

Junija v naši župniji umrli:

1. **Dobnikar Lovrenc,** bivši delavec, občinski ubožec, rojen 2. 8. 1839, umrl pri Sv. Ani 69, dne 13. junija.

2. **Zupanc Janez,** tov. delavec, rojen 23. 10. 1855, umrl pri Sv. Ani 78, dne 25. junija.

3. **Klemenc Jožef,** sin posestnikove hčere, rojen 27. 6. 1930, umrl pri Sv. Ani 50, dne 28. junija.

Julija v naši župniji umrli:

1. **Srečnik Justina,** žena čevljarskega mojstra, rojena 14. 4. 1896, umrla v ljubljanski bolnici 3. julija, pokopana v Tržiču 5. julija.

2. **Pavlin Andrej,** tovarniški delavec, rojen 18. 9. 1889, umrl na Bistrici 36, dne 5. julija.

3. **Kavčič Alojzija,** posestnica - vdova, rojena 31. 5. 1858, umrla v Tržiču 23, dne 11. julija.

4. **Mally Janez,** bivši usnjarski pomočnik, rojen 18. 5. 1859, umrl v Tržiču 81, dne 14. julija.

5. **Grajzer Helena,** tovarniška delavka - vdova, rojena 15. 4. 1888, umrla v Tržiču 11, dne 20. julija.

Junjska in julijska poročila od drugod:

1. **Gismann Erich, Otto, Walter,** družabnik tvrdke Mally & Demberger, rojen 1906 v Tržiču, oklican v Tržiču, poročen 1. junija v Celovcu s **Stachel Marijo,** hčerko uradnika, rojeno 1. 1904.

2. **Antonija Urbanc,** rojena Polc v Tržiču 4. 1. 1868, poročena na Jesenicah s tov. delavcem **Razingar Primožem.**

3. **Pfeifer Albina,** rojena v Tržiču 26. 1. 1909, poročena na Trsatu 9. junija s **Podbevšek Filipom.**

4. **Jeglič Kristijan,** rojen v Tržiču 25. 12. 1896, poročen pri sv. Petru v Ljubljani 15. julija s **Pirih Ljudmilo.**

5. **Bradeško Ivan,** tovarniški delavec, star 32 let, stanujoč v Tržiču št. 148, umrl v ljubljanski bolnici 16. junija.

Za predstavnika in založnika: **Anton Vovk,** župnik v Tržiču. Za urednika v Ljubljani: **Dr. P. Guido Rant, O. F. M.**
Za Zadržno tiskarno v Ljubljani: **Srečko Magolič.**